

Είναι γνωστό ότι ο Λένιν, τον Αύγουστο του 1914, όταν διάβασε σε αστική εφημερίδα την είδηση ότι το ηγετικό στη Β' Εργατική Διεθνή, Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας υπερψήφισε τη συμμετοχή της στον πόλεμο, πίστεψε ότι επρόκειτο για προβοκάτσια του γερμανικού πολεμικού επιτελείου. Εάν δεν διαβάζαμε στην επίσημη ιστοσελίδα του 902.gr τη «Διακήρυξη της ΚΕ του ΚΚΕ για τη διοργάνωση του δημοψηφίσματος», όπου προτείνει στο λαό «να 'ακυρώσει'» το «δίλημμα» της κυβέρνησης, «ψηφίζοντας στην κάλη την πρόταση του ΚΚΕ», θα πιστεύαμε ότι ήταν προβοκάτσια του «πολεμικού επιτελείου» της τρόικας εσωτερικού και εξωτερικού, εναντίον του ΚΚΕ για να προκαλέσει σύγχυση στα μέλη και τους οπαδούς του. Δυστυχώς δεν είναι έτσι. Η ΚΕ του ΚΚΕ πράγματι καλεί το λαό να ψηφίσει άκυρο ρίχνοντας με κάποια μορφή μέσα στην κάλη «την πρόταση του ΚΚΕ».

Τα δημοψηφίσματα, παρότι διαφημίζονται ως «άμεση δημοκρατία», είναι αστικές μορφές κατώτερες από την άμεση και έμμεση οργάνωση της εργατικού τύπου δημοκρατίας, που είναι διαρκής και όχι στιγμιαία και στηρίζεται στην άμεση συμμετοχή της κοινωνίας με συνελεύσεις στους τόπους εργασίας και ζωής που εκλέγουν και ανακαλούν τους εκπροσώπους τους. Ωστόσο, κανείς δεν μπορεί να δραπετεύσει από τις αστικές μορφές «δημοκρατίας», όπως δεν μπορεί ο εργάτης που αγωνίζεται για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας να δραπετεύσει από την εργασία στο εργοστάσιο ή την επιχείρηση. Αντίθετα, το ταξικό εργατικό και λαϊκό κίνημα **αξιοποιούν** αυτά τα πεδία για να οργανώνει την πάλη του και να αλλάζει τους συσχετισμούς υπέρ των άμεσων και μακροπρόθεσμων συμφερόντων του.

Ειδικά στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, που όπως δείχνει και ο φόβος της ΕΕ απέναντι στα λαϊκά δημοψηφίσματα αντίστασης, η ίδια η αντιδραστικότητα του κεφαλαίου «δεν χωρά» ούτε καν στις δικές του παλαιότερες μορφές δημοκρατίας. Σε λίγες ώρες ή μέρες, θα δούμε αν και η κυβέρνηση «χωρά» μέχρι το τέλος στο δημοψήφισμα το οποίο η ίδια προκήρυξε ή αν θα υποκύψει στις πιέσεις και του ελιγμούς των δανειστών που πατούν πάνω στους αντιφάσεις της δικής της γραμμής.

Ένα δημοψήφισμα έχει την αναγκαστική μορφή του «ναι ή όχι». Κερδίζει όποιο από τα δυο έχει έστω και μια ψήφο παραπάνω. Η ηγεσία του ΚΚΕ υποστηρίζει πως όποιος ψηφίσει «όχι» στην πρόταση των δυναστών δανειστών τάσσεται υπέρ του «ναι» στην κυβερνητική αντιλαϊκή μνημονιακή πρόταση των 8 δις ευρώ λιτότητας, που κατέθεσε η κυβέρνηση. Αυτό δεν ισχύει ακόμη και με βάση την τυπική και μη διαλεκτική λογική, στην οποία διαπρέπει αυτή η ηγεσία. Το ερώτημα του δημοψηφίσματος **δεν θέτει** την έγκριση ή όχι της επαίσχυντης κυβερνητικής πρότασης. Η κυβερνητική επιλογή να αποφύγει αυτό το ερώτημα, δείχνει αδυναμία και όχι δύναμη.

Διαλεκτική λογική σημαίνει να εξετάζεις τα φαινόμενα με βάση τις εσωτερικές ταξικές αντιθέσεις και τη δυναμική τους. Από αυτή τη σκοπιά, δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όλες οι διεθνείς εκδοχές του κεφαλαίου (ΕΕ, Κίνα, όλες οι κυβερνήσεις κ.α.), αλλά και οι εγχώριες (εργοδοτικές οργανώσεις, εργοδότες,

μνημονιακά κόμματα, πρώην πρωθυπουργοί, δήμαρχοι, καθεστωτικά ΜΜΕ, μητροπολίτες κ.α.), οι σύμμαχοί τους (γραφειοκράτες εργατοπατέρες, ΠΑΣΚΕ, οργανώσεις μικρομεσαίων κ.α.) τάσσονται ενάντια στο δημοψήφισμα και, πάνω από όλα, τάσσονται με φανατισμό υπέρ του «ναι» και κατά του «όχι», ακόμη κι αν το αποδέχονται υποκριτικά.

Το ΚΚΕ, τα μέλη του, οι οπαδοί του, **λόγω της ιστορίας και των αγώνων τους, ανήκουν στο αντίθετο στρατόπεδο από αυτό του κεφαλαίου, δηλαδή, στο ταξικό εργατολαϊκό στρατόπεδο του «όχι»**. Το άκυρο, το λευκό ή η αποχή αυτών των **δυνητικών** «όχι» μετράει αντικειμενικά υπέρ του «ναι». Δεν μπορείς να δραπετεύσεις από την απλή αριθμητική με τεχνάσματα. Η ηγεσία του ΚΚΕ φαντασιώνεται ότι μπορεί να το κάνει με δικά της τυπωμένα «ψηφοδέλτια».

Σε σχέση με τις συνέπειες του «άκυρου», δευτερεύουσα σημασία θα έχει ποια ήταν η πρόταση του ΚΚΕ. Δεσπόζουσα σημασία θα έχει ότι τα άκυρα όσων μελών και οπαδών του ΚΚΕ ακολουθήσουν την προτροπή της Κεντρικής Επιτροπής, θα μετρήσουν υπέρ του «ναι» των Σαμαρά, Θεοδωράκη και Φώφης (με την οποία πραγματοποιήθηκε και συνάντηση προς επιβεβαίωση!). Θα μετρήσουν υπέρ των Σόιμπλε, Ντάισελμπλουμ και Λαγκάρντ.

Η ηγεσία του ΚΚΕ ισχυρίζεται ότι το «όχι» αντικειμενικά αθροίζεται με το «όχι» του ΣΥΡΙΖΑ και ακόμη χειρότερα, με αυτό της Χρυσής Αυγής. Πρόκειται για απαύγασμα τυπικής λογικής. Στο δημοψήφισμα του 1974, το ΚΚΕ ψήφισε τυπικά μαζί με αστικά κόμματα «όχι» στη βασιλευόμενη δημοκρατία. Η γαλλική Αριστερά ψήφισε «όχι» στο Ευρωσύνταγμα τυπικά μαζί με το ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο των Λεπέν.

Το να ψηφίζεις, όμως, «όχι» δεν σημαίνει ότι συμπλέεις με τον ΣΥΡΙΖΑ ή με την Χρυσή Αυγή. Όπως, το να αντιστέκεσαι στη ναζιστική επιδρομή, το 1940, δεν σημαίνει ότι συμπλέεις κατανάγκην με τον Μεταξά ή με τον Τσόρτσιλ. Ή, το να πολεμάς στο Κομπάνι ενάντια στον ισλαμοφασιστικό ISIS, δεν σημαίνει κατανάγκην ότι συμπλέεις με τους ιμπεριαλιστές Αμερικανούς επειδή βομβάρδιζαν τον ISIS. Μπορεί εξίσου να σημαίνει ότι αντιστέκεσαι ή πολεμάς με τους δικούς σου τρόπους, στόχους και στρατηγική.

Το εργατικό λαϊκό και ταξικό «όχι» διαχωρίζεται και υπερβαίνει από τα αριστερά το μισό «όχι» του ΣΥΡΙΖΑ που προετοιμάζει ένα «ναι» στους δανειστές με άλλη μορφή. Είναι ένα «όχι σε όλα». «Όχι» στην πρόταση δουλείας των δανειστών, στην μνημονιακή αντιλαϊκή και νεοφιλελεύθερου χαρακτήρα πρόταση της κυβέρνησης, στο ευρώ και την ΕΕ, σε όλους τους μνημονιακούς καπιταλιστικούς νόμους. Είναι ένα μεγάλο «ναι» σε μια εργατική και λαϊκή ανατροπή, έξω από το ευρώ, την ΕΕ και ενάντια στους καπιταλιστικούς νόμους και την αστική επέλαση.

Η Χρυσή Αυγή λέει κι αυτή ένα μισό, νεοναζιστικό και ρατσιστικό «όχι» ενώ στην ουσία, με τη γνωστή συνέντευξη του «φίρερ» Μιχαλολιάκου λέει «ναι» στο ευρώ, είναι με την πλευρά του αστικού στρατοπέδου. Ψηφίζει «όχι» για να υπάρξει και δεξιά διέξοδος στο δημοψήφισμα. Ως ανταμοιβή σε αυτό το «ναι στο ευρώ», το δικαστικό κατεστημένο, μέρος του «βαθέος κράτους», πέταξε την πολιτική αγωγή έξω από τη δίκη, προετοιμάζοντας την απαλλαγή ή μικρές ποινές προς την ηγεσία της Χρυσής Αυγής για την ηθική αυτουργία της στα εγκλήματα. Το εργατικό λαϊκό και ταξικό «όχι» είναι βαθιά αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό και διεθνιστικό.

Η απόφαση της ηγεσίας του ΚΚΕ για «άκυρο» στο δημοψήφισμα αποτελεί ένα **ιστορικού χαρακτήρα λάθος**, με ανυπολόγιστες και μακροπρόθεσμες αρνητικές συνέπειες για το ίδιο και την ιστορία του.

Η ηγεσία του ΚΚΕ είναι έμπειρη και σίγουρα στάθμισε τις επιλογές της. Πρόκειται για **συνειδητή** επιλογή με κύριο κριτήριο, όχι το συμφέρον της εργατικής τάξης και του λαού, αλλά τη ζημιά στον ΣΥΡΙΖΑ και δια αυτής, το στενό κομματικό κέρδος. Η ηγεσία του ΚΚΕ επέλεξε να **επιτρέψει** να ενισχυθεί πλάγιως η αντίδραση, το εγχώριο και ξένο «μαύρο μέτωπο», για **να μην φανεί** ότι συμπλέει με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Στην ουσία, αυτή η ηγεσία **επαναλαμβάνει με άλλη μορφή το λάθος του 1989**, όταν συμμάχησε με τη

ΝΔ του Μητσοτάκη για να διαλύσει, όπως πίστευε, το ΠΑΣΟΚ. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν να ενισχύσει και τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ και να διασπαστεί το ίδιο, αφήνοντας χώρο για την ανάπτυξη του Συνασπισμού και μετέπειτα του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ηγετική ομάδα του ΚΚΕ, τυφλωμένη από ένα αντι-ΣΥΡΙΖΑ μένος, με το λάθος της, δίνει τη δυνατότητα σε αυτό το κόμμα, να την υπερκεράσει από τα αριστερά. Αντί να συμπλεύσει με το λαό που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ για να του δείξει έναν άλλον, πιο ριζοσπαστικό και νικηφόρο δρόμο από αυτόν του ΣΥΡΙΖΑ, βοηθά τον ΣΥΡΙΖΑ να εγκλωβίσει μάζες στις δικές του αυταπάτες περί «διαπραγμάτευσης» για μια «δημοκρατική Ευρώπη» που υπάρχει μόνο στα όνειρά του.

Οι ρίζες του σημερινού λάθους της ηγεσίας του ΚΚΕ βρίσκονται οπωσδήποτε στη γενικότερη στρατηγική του, που συμπυκνώνεται στο «να πάρει η εργατική τάξη την εξουσία για να την παραδώσει στο κόμμα», όπως δυστυχώς έγινε τελικά στην ΕΣΣΔ. Αλλά κυρίως βρίσκονται στην ισοπεδωτική ταύτιση της στρατηγικής με την τακτική. Τάυτιση που φαντάζει «αριστερή» και «επαναστατική», αλλά στην πράξη είναι δεξιά και μη επαναστατική, που μπορεί να καταλήξει μέχρι και αντεπαναστατική.

Έχει σκεφτεί, άραγε, η ηγεσία του ΚΚΕ τις συνέπειες του να κερδίσει το «ναι» λόγω του «άκυρου» των μελών του; Ελπίζουμε να μην εφαρμόσει αυτή τη γραμμή. Έχει χρόνο και τρόπο να διορθώσει το λάθος της. Εάν το συνεχίσει μέχρι το τέλος, το πολιτικό της λάθος θα πάρει τη μορφή μιας **πολιτικής προδοσίας** των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.

Όμως, επειδή η πλατιά βάση είναι πάντα σοφότερη από τις ηγεσίες και επειδή τα μέλη και οι οπαδοί του ΚΚΕ διαθέτουν ταξικό ένστικτο, θα καταλάβουν το λάθος της ηγεσίας τους. Δεν θα ακυρώσουν τα τρία «όχι», ενάντια στην πρόταση της τρόικας, στην πρόταση της κυβέρνησης και στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν θα τα χαρίσουν στην τρόικα. Θα ενισχύσουν μαζικά και θα βοηθήσουν να ριζοσπαστικοποιηθεί το στρατόπεδο του «όχι».